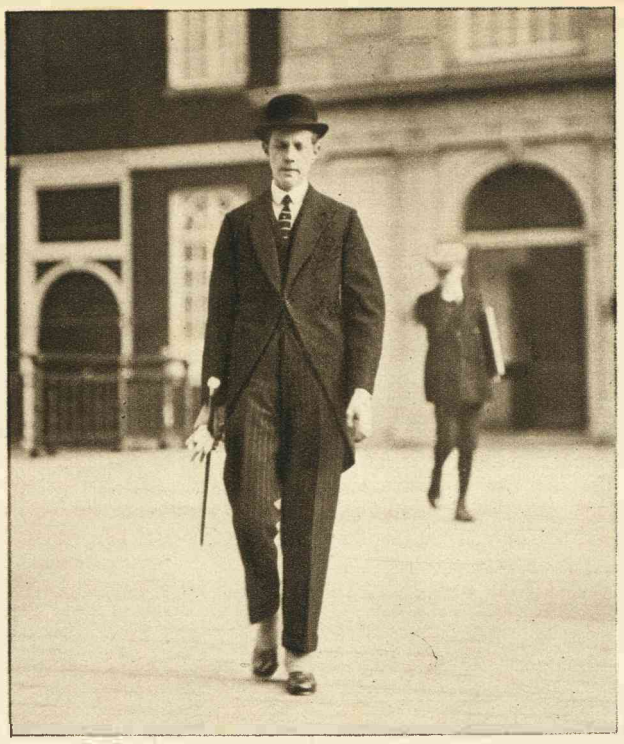
HEERENKLEEDING

Er bestaat een oud verhaal . . . ja, er bestaan er méér, . . . maar één wil ik er u even vertellen. Zoo in de gauwigheid.

't Was natuurlijk 'n Oostersch vorst. En ..enne die was ziek . . . of niet-lekker . . . of hij had het spleen . . . of haarpijn . . . In elk geval de man was niet goed. De dokter, of de Wijze, of de Wichelaar of de Kwakzalver wordt ontboden en schrijft na afgronden van rimpels in zijn hoofd te hebben getrokken, en vreeselijk met de oogen te hebben gedraaid, dit recept: „slaap één nacht in het hemd van een gelukkig mensch." Nou, de vorst erg opkijken, hè. Dat is nogal wiedes. Maar hij dacht: „doet het me geen goèd, kwàad zal het me ook niet doen", en hij dus op zoek naar een gelukkig mensch. Makkelijk was dat niet. Diogenes had alleen nog maar naar 'n mènsch-zonder-meer gezocht, en was al met de kous op den kop naar huis... of liever naar zijn „ton" gekomen; en deze Oosterling moest nog wel een gelùkkig mensch hebben. Maar hij had nogal wat hulp bij het zoeken, lakeien, dignitarissen, mosterdjongens en informatiebureaux van dit en van dat en discretie verzekerd . . . om kort te gaan, in den loop van een paar maanden hadden ze hem 'n paar duizend menschen thuisgebracht om op hun geluk ondervraagd te worden. Maar hoe schitterend en heerlijk en benijdenswaardig die lieden mochten zijn, ze vielen allen één voor één door de mand, zoodra de vorst hen op het stuk van echt geluk aan den tand voelde. Er was altijd nog ièts, dat haperde; gelukkig, echt-nou gelukkig, zie je, dàt was er geen een. De vorst had het al opgegeven, toen plotseling de boodschappers met de tijding kwamen, dat ze nu eindelijk een waarachtig gelukkig mensch gevonden hadden. — Breng hem dan hier, zei de vorst. — Maar de hovelingen en kamerbedienden zwegen, en bloosden dat het meer dan erg was. Eindelijk nam de brutaalste het woord: „Sire, . . . of majesteit . . . of wat hij dan zei. . . . dit echt gelukkige mensch is straatarm, hij heeft geeneens een hemd aan."

Jacquet-costuum naar de laatste mode.

Het verhaal is uit. De bedoeling ervan is, dat het 'm niet in de kleeren zit, bij wijze van spreken. En dit is lang niet onverdienstelijk . . . in een verhaal . . . of desnoods in het leven, als het tenminste jezèlf niet betreft, maar ik voor mij heb toch, eerlijk gezegd, liever wèl een hemd aan, 'n hemd met bijbehooren, en ook bovenkleeren lijken me niet overbodig.

En zoo zal het ook u, mijn lezers, gaan. En als je nu eenmaal iets doet, moet je het ook maar zoo goed mogelijk doen. Dus laat ons, voorzoover onze beurs het toelaat, zoo goed mogelijk gekleed zijn; laat ons — in principe dus goed gekleed zijn.

Mag ik aan degenen onder u, die wellicht aarzelen tusschen een jacquet, een colbert, een sport-veston of Norfolk, tusschen een winterjas zus of zoo, al direct zeggen, dat dit alles vrijwel in gelijke mate mode zal zijn dit jaar; er dient alleen op gelet, dat men voor de passende gelegenheid het passende costuum aanschiet. That's all. Deze verschillende jasvormen dienen echter, wil men er waarlijk correct uitzien, te beantwoorden aan een aantal eischen.

De colberts, op welke niet een ceintuur op den rug is aangebracht, de meer gekleede colberts dus, zijn getailleerd, een snitnaad loopt vanuit de zakken opwaarts; vanachter hebben deze colberts geen split. De broek wordt niet nauw, niet wijd, maar nauwer dan bij een vorige mode gedragen; omslagen staan goed, vooral bij slobkousen, die als vroeger meestal beige van kleur dienen te zijn. Voor de veston-costuums zijn allerlei stoffen te nemen; vooral een weinig bonte fantasie-stoffen zullen in zwang zijn, en niet minder de „homespuns". Deze homespuns, de Engelsche, „thuis geweven" stoffen, zooals de naam aanduidt, hebben buitengewoon fraaie kleuren en geestigaandoend patroon. Behalve het uiterlijk hebben deze homespuns ook nog verscheidene andere goede kwaliteit; zoo is een bijzonder voordeel ervan, dat deze stoffen slechte warmtegeleiders zijn, zoodat zij het lichaam op een veel gelijkmatiger temperatuur houden dan andere stoffen. De oorzaak daarvan is hare poreusheid (welke echter soliedheid allerminst uitsluit). Deze stoffen kleeden dus uiterst warm. Als gezegd echter, men kan eigenlijk alle stoffen nemen, een bepaalde uitsluitende modekleur of -genre stof is er niet.

Wat de modellen aangaat, zoowel vestons als jacquets worden laag gesloten, hebben twee dicht opeengezette knoopen en zijn daaronder weder vrij scherp weggesneden.

De nieuwste overjas met van voren gesloten ceintuur.

De nieuwste overjas met van voren sluitende ceintuur. - (De jas van achteren gezien).

Homespun wandel- of sport-colbertcostuum (van achter gezien).

Homespun wandel- of sport-colbertcostuum.

Wat de overjassen betreft, zoo is als het nieuwst te noemen de jas met ceintuur welke geheel rondom het lichaam reikt en vanvoren met een gesp sluit. (Zie onze foto). Ik voor mij vind dat een buitengewoon fraaie dracht. Den heer van onze foto kleedt deze jas, naar ge ziet, uitnemend. Ook andere vormen van winterjassen zullen echter worden gedragen (wij geven een foto van zulk een eenvoudigen vorm).

Wat de verdere kleeding betreft: voor niet-officieele, gewone dagelijksche dracht blijven gekleurde overhemden preferent; de dessins niet al te bont, de grond wit; de manchetten worden meestal slap gedragen. Voor boorden is nog mode de staande vorm met omgeslagen hoeken;

Eenvoudige, doch welgemaakte winterjas.

De onderzee-vrachtboot Deutschland van Bremen naar Baltimore en terug

Hoe de Redactie van „Panorama" het manuscript van Kapitein König in handen kreeg

I.

In een der eerstvolgende nummers van „Panorama" zullen wij onzen lezers het reisverhaal van Kapitein König in vertaling aanbieden. Wij zijn het eenige Nederlandsche blad dat daartoe geautoriseerd is en wij meenen ons daarop een weinig te mogen laten voorstaan, want zoo gemakkelijk ging het niet het manuscript in handen te krijgen! Het kostte ons veel moeite en veel geld, maar die hadden we voor onze lezers gaarne over, en we gelooven wel dat zij die offers op prijs zullen stellen.

Het is jammer dat een redactie zooveel weet wat zij niet vertellen mag! Er komen op ons bureau soms merkwaardige berichten binnen die wij door een verstandigen maatregel onzer regeering niet mogen publiceeren; maar wij verzekeren u dat het ons dikwijls moeite kost die geheimen voor ons te houden en daarmee den lezer menige sensationeele mededeeling te kort te doen! Maar misschien zullen wij na den oorlog in dat opzicht wel eens met een onthulling mogen aankomen.

De wijze waarop wij te weten kwamen dat de „Deutschland" de Weser-monding naderde — een gebeurtenis die wij met spanning afwachtten! — behoort tot die beroepsgeheimen die wij nog niet mogen ontsluieren. Dit kunnen we wel zeggen: we kregen het bericht niet door middel van onze draadlooze installatie, waarvan de antenne op ons dak vóór den oorlog de aandacht van menigen voorbijganger wekte; zooals men weet heeft de regeering voor den duur van den oorlog het hebben van dergelijke inrichtingen verboden, en daarmee is ook de onze tijdelijk buiten werking gesteld. Neen, onze inlichtingen kwamen uit een andere bron, en wij kunnen u alleen zeggen dat onze redactie, die strikt neutraal is, zoowel met de oorlogs-ministeries der entente als met die der centralen uitstekende relaties onderhoudt, zoodat op zekeren dag een onschuldig uitziende brief, die niets dan een stukje rood papier bevatte, ons deed opspringen van vreugde: er was weer iets belangrijks op til! Een half uur na de ontvangst daarvan zat een onzer redacteurs in den trein naar Oldenzaal, gepakt en gezakt, zonder pas, maar voorzien van het kleine metalen plaatje, dat we niet verder beschrijven mogen, en dat de grens als door tooverslag voor ons opent. Geen douane-onderzoek, geen oponthoud van ook slechts vijf minuten; denzelfden avond zat onze redacteur in het kantoor van de havenpolitie te Bremerhafen. Slechts één Hollander heeft ons onderweg gesnapt: een bekend geneesheer uit Den Haag, die in Bentheim den trein naar zijn vaderland afwachtte, allerlei bagagemoeielijkheden met de douane had, en verwonderd (misschien ook wat afgunstig!) naar den landgenoot keek die zoo zonder eenige formaliteit de grenzen overging. Als hij dit leest — hij is abonné op Panorama, en wie is dit eigenlijk niet? — zal het hem nu duidelijk zijn „wie die vrijpostige meneer is", zooals onze redacteur hem eenigszins wrevelig hoorde vragen.

In het havenkantoor knetterde onophoudelijk de marconigraaf; in gespannen zwijgen stonden allerlei autoriteiten, onder wie zich ook een keizerlijke prins bevond, om het toestel geschaard. We kunnen ons slechts één datum uit den oorlog herinneren die ons eenzelfde angstige spanning bracht: dat was te Parijs, op het bureau van den Generalen Staf, toen uit de binnenkomende telegrammen duidelijk bleek dat het leger van Von Kluck zijn rechter vleugel als een klauw naar de Ville Lumière scheen uit te slaan. In het strakke gelaat van Generaal Galliéni bewoog zich geen spier; hij gaf een kort bevel, en een uur daarna waren duizend taxi's, gerequireerd op de plaats waar zij zich dat oogenblik bevonden, op weg naar den bedreigden vleugel, elk bezet met acht soldaten.

Het wachten in Bremerhafen duurde uren. De eerste berichten die inkwamen waren onzeker en tegenstrijdig. Totdat — de marconiman, ijskoud, zakelijk, als gold het de eenvoudigste zaak ter wereld, de gedenkwaardige woorden sprak: „mijne heeren, de Deutschland ligt voor Helgoland. Alles wel aan boord". Er ging een gesmoord hoera op in het kleine kantoor. Maar dadelijk daarop knetterden de telegraaf-vonken weer en de marconist rapporteerde: „Kapitein König stelt een „hoch" op den Keizer in". Nu barstte een luid gejuich los, en de koelbloedige telegrafist moest verdacht langdurig zijn neus snuiten.

Vijf minuten later zat het geheele gezelschap in auto's, en voort ging het door den donkeren nacht naar de boot die ons den volgenden morgen op Helgoland zou brengen.

(Wordt vervolgd).